

Sygn. akt V CSK 542/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa P. C.

przeciwko M. L. i A. B.

o ochronę dóbr osobistych i zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 marca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego M. L.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 12 marca 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
przyznaje adwokat A. S. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego
w [...]. kwotę 1.800 (tysiąc osiemset) zł, powiększoną o należny
podatek od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej
pomocy prawnej udzielonej pozwanemu M.L. z urzędu w
postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na jej oczywistej zasadności. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona - w rozumieniu art. 398⁹ §1 pkt 4 k.p.c. - tylko wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest dostrzegalna *prima facie*, bez potrzeby dokonywania głębszej analizy (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, z dnia 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11 – nie publ.). Ponadto celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

W wywodzie przedstawionym przez skarżącą podniesiono, że zasądzona kwota zadośćuczynienia jest rażąco wygórowana. W związku z tym wypada wskazać, że sąd odwoławczy może korygować wysokość zadośćuczynienia jedynie wyjątkowo, jeżeli sąd pierwszej instancji nie wziął pod uwagę istotnych czynników mających wpływ na jej wymiar. W niniejszej sprawie natomiast nie doszło do rażących, widocznych od razu dla przeciętnego prawnika naruszeń zasad wyliczania zadośćuczynienia.

Z tych względów odmówiono przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).